

Trio Gustavo Beytelmann *L'Autre Visage*

Je hoort de ademhaling van de klarinettist, het openen en sluiten van de kleppen van zijn instrument, een strijkstok die over violsnaren glijdt en een vleugel die klinkt alsof je er vlak naast staat. De opname van *L'Autre Visage* doet je bijna deel uitmaken van het ensemble, je lijkt midden tussen de muzikanten te staan. Maar deze nieuwe cd van de sinds 1976 in Parijs wonende componist/pianist Gustavo Beytelmann blinkt niet alleen uit door de fabuleuze opnametechniek.

De dertien stukken zijn vrijwel allemaal composities van Beytelmann zelf, op een paar zwaar gearrangeerde klassiekers na. Inspiratiebronnen variëren van het overlijden van Piazzolla en schilderijen van Ingres en Rubens, tot muziek van Stravinsky en Duke Ellington aan toe. Dat klinkt misschien pretentief als je het in het cd-boekje leest, maar pakt in de praktijk wonderschoon uit. De klarinet en basklarinet van Rémi Lemer en de viool van Cyril Garac harmoniëren perfect bij het bevlogen pianospel van Beytelmann: fluweel als het kan en power als het moet. De composities volgen weliswaar regelmatig het 'Piazzolla-idiom', maar klinken toch origineel en nieuw door het invoegen van solo's, variaties in tempo en dynamiek, en het gebruik van thema's uit de jazz en de klassieke muziek. Deze objectieve observaties zijn natuurlijk noodzakelijk in een serieuze recensie, maar bovenal is de muziek op deze cd gewoon overweldigend mooi! Het raakt je recht in je hart. Ondansbaar? Ja, dat wel, maar daarentegen uitstekend geschikt om een open haard te vervangen als er weer eens een winterstorm langs je huis jaagt...

Trio Tangata *Historias del Sur*

De muziek op deze cd heb ik een paar weken beluisterd zonder dat ik enig idee had wie of wat Trio Tangata voorstelde. Niet omdat ik het effect van de omgedraaide stoelen bij *The Voice of Holland* eens wilde imiteren, maar domweg omdat het downloaden van het cd-boekje niet gelukt was. Volkomen onbevangen en zonder premature vooroordelen bereikten de klanken van dit trio dus mijn oren. Hoewel trio? Ik hoorde duidelijk piano, bas en bandoneon, maar ook een zanger en een zangeres. Ik hoorde ook *Michelangelo* en *Oblivion* van Astor Piazzolla bijvoorbeeld en *A Fuego Lento* van Horacio Salgán, overbekende 'krakers' dus, maar wel op een aanstekelijke, eigen manier uitgevoerd. Het warme, latino stemgeluid op enkele nummers van zowel de mannelijke als de vrouwelijke vocalist kroop onder mijn huid. Ik hoorde mij onbekende nummers, maar meende ook een compositie van Carel Kraayenhof te herkennen, *Desconcierto*? Zou het daarom misschien toch om een trio van Nederlandse bodem gaan? Ik kon het me bijna niet voorstellen: Wat een lekker, gloedvol geluid! Toen ik uiteindelijk het pdf'je met de tekst open kreeg, bleek het te gaan om Margreet Markerink op piano, Jacqueline Edeling op bandoneon en Suze Stiphout op bas, op enkele stukken bijgestaan door Maaïke Wierda en Adinda Meertins op bas en door José Rivero en Lilian Vieira vocaal. Ik ben achteraf blij dat ik *Historias del Sur* van Trio Tangata zo volkomen zonder achtergrondinformatie moest beluisteren. Anders had ik 'm misschien te snel routineus bovenop het - al hoge - stapeltje 'Piazzollakloon'cd's gedeponed. En dat zou Margreet en consortie schromelijk te kort hebben gedaan. Goeie formule, met die stoelen! ■